

יו"ל ערב שבת פרשת יתרו

טו"ב שבת

ה'תשע"ה

הי' תהא שנת המשיח עלינו!

תקנות מנחם

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקנות מנחם" (ה"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם ע"פ – ב"קו" – שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי' ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיליו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי לימוד הרמב"ם ע"פ הימורה שיעור' לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר זמנים – ב'

מחזור ל"ד (גימטריא "גא"ל ישראל") || שנה ל"א – ר"ת "לכתחילה אריבער"!
בעז"ה יום ב' פרשת יתרו י"ג שבת ה'תשע"ה || הי' תהי שנת המשיח עלינו

סיום הלכות שביתת עשור והתחלת הלכות שביתת יום טוב

וסיום הלכות שביתת יום טוב והתחלת הלכות חמץ ומצה

ביום ה' פרשת יתרו ט"ז שבת ה'תשע"ה – הי' תהי שנת המשיח עלינו

וזה מרומז בשם ההלכות ברמב"ם "שביתת עשור" (ולא כמו בשלחן ערוך שנקראות הלכות אלו בשם הלכות יום הכיפורים, משא"כ ברמב"ם עצמו יש את הלכות עבודת יום הכיפורים, ששם מדובר על דבר הקרבנות שמביאים הכפרה, וכאן עיקר ההדגשה היא השביתה המוחלטת ממלאכות ומענייני ותענוגי עוה"ז), שזהו הביטוי שאנו ביום הכיפורים דומים למלאכים העליונים, ובגדי הלבן מסמלים את הפשטות ואי הקשר לכל ה"רעש" והדברים הרועשים והמורכבים של העוה"ז, וחיבור לפשיטות העצמות. שאת זה מסמלים הבגדי לבן שביום הכיפורים (והעצירה והשביתה וההתבטלות מכל ענייני העולם הזה, הם בשלימות בכל דרגות הנפש ובכל הכוחות, ואולי לכן מרומז זאת במילה "עשור", שהשביתה והניתוק מעוה"ז היא בכל הפרטים).

העשירי יהי' קודש!

ב. והרמב"ם בשם ההלכות קורא ליום זה "עשור" ולא כשמו הרגיל שנקרא "יום הכיפורים" (וגם בשולחן ערוך), שבה מדגיש הרמב"ם את גדולת וחשיבות היום, וכאן מתבטא הקשר ליום העשירי בשבת דמיניי אזלינן, שלומדים ההלכות ביום שממחרת מחרת י"א שבת (ז. א. למחרת "אסרו חג" דיום י"א שבת, והוא בתוך ג' ימים ו"לבוד" לימי יו"ד וי"א שבת). שה"עשור" הוא על שם מה שנקרא בפסוק⁵ "בעשור לחודש השביעי" (שעל "השביעי" אומרים חז"ל שמעלתו הוא ש"שבע ומושבוע ומשביע בכל טובי"), ולא נקרא שם בשם יום הכיפורים, אלא שמעלתו וגדולתו היא בכך שחל ביום העשירי בתשרי.

ומבואר בחסידות (אוה"ת וכו') שדרגת ה"עשור" הינה דרגא גבוהה ביותר, שאינה רק בדרגת "עשירי" – היום העשירי והספירה העשירית,

יום הכיפורים – התיקון והשלימות דמתן-תורה

א. את הלכות שביתת עשור למדו – התחילו וסיימו, ביום השלישי דפרשת יתרו, ויש לומר הקשר לפרשה ולתאריך:

הנקודה העיקרית בפרשת יתרו, היא מתן תורה. ויום הכיפורים הוא התיקון והשלימות דמתן תורה, כי ארבעים יום אחרי מתן תורה ב"ז בתמוז, שמשה קיבל את הלוחות הראשונות וירד מן ההר, ובגלל מעשה העגל שבר אותם, ואח"כ למחרת עלה להר למשך ארבעים יום להתפלל ולהשתדל עבור עם ישראל, כי רצה ה' להשמיד אותם¹, ובר"ח אלול עלה שוב לרצות את ה', וביום הכיפורים התרצה הקב"ה לישראל בשמחה ובלב שלם, ואמר "סלחתי כדבריך"², כמו שאומר רש"י בפרשת כי תשא³, ולכן יום הכיפורים הוא יום סליחה וכפרה מידי שנה בשנה לכלל ישראל, ולכן הוא יום שביתה גם ממלאכה וגם מתענוגים, כי יש בו את חמשת העינויים.

וביום הכיפורים, אחרי שאמר ה' סלחתי כדבריך, הוא נתן למשה וקיבלנו את הלוחות השניות, א"כ יום הכיפורים הוא התיקון וההשלמה והשלימות של מתן תורה, והרי עם הלוחות השניות קיבלנו גם את כל המדרשות והאגדות.

וכמו שבמתן תורה הוא זמן ההכרה וההתקשרות וההתחברות עם עצמות אין סוף הקב"ה, שמתקשרים עם "אנכי הוי' אלקיך"⁴, כמאחז"ל "אנכי מי שאנכי – דלא אתרמיז בשום אות ובשום קוץ", היינו שמתקשרים אל העצמות א"ס ב"ה. ועד"ז ביום הכיפורים אין ליהודים שום דבר אחר רק ההתקשרות עם העצמות א"ס ב"ה, ולכן אין בו אכילה ושתי' וכל שאר תענוגי עוה"ז, שהיהודי כל כולו מקודש ומאוחד עם עצמות ה'.

¹ עקב ט, כה.

² שלח יד, כ.

³ תשא לג, יא. רש"י ד"ה ושב אל המחנה.

⁴ פרשתנו יתרו כ, ב.

⁵ אמור כג, כז.

אלא זוהי דרגא נעלית ביותר, שכוללת את כל העשר יחדיו ולמעלה מהעשר – ספירת הכתר.

וזאת מבואר בחסידות במאמרים בקשר עם יום העשירי בתשרי, וכן גם (ולראשונה) בקשר לעשירי בניסן, ששם כותבת התורה בקשר ללקיחת קרבן פסח, ש"פסח מצרים מקחו מבעשור", שנאמר בפרשת בא⁶ "בעשור לחודש ויקחו להם איש שה לבית אבות שה לבית", ומבואר שם באוה"ת שדרגת העשור נעלית מעשר, והיא ספירת הכתר שנעלית ומקיפה וכוללת את כל 10 הספירות, ועד"ו "בעשור לחודש" שנאמר ביום הכיפורים.

ויש לקשר זה עם יום העשירי בשבט, שבדורנו הרי הוא "יום הגדול והקדוש" [כמו שכותב כ"ק אד"ש מה"מ במכתבו מר"ח שבט תשי"א ליום ההילולא הראשון, וזלה"ק בתחילת המכתב: "לקראת בא יום הגדול והקדוש הוא יום עשירי בשבט, יום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר" וכו']. וגם יום הכיפורים נקרא "יום הקדוש".

ובפרט בקשר לעשירי בשבט יש רמז בתורה – כפי שמביא כ"ק אד"ש מה"מ בשיחותיו הק' – שנאמר בפרשת בחוקות⁷ "כל אשר יעבור תחת השבט העשירי יהי קודש להוי", ואומר אד"ש מה"מ שמרומז כאן בפסוק גם שבט וגם העשירי וגם ענין הקדוש – יום הקדוש.

ויש קשר בין העשירי בניסן והעשירי בתשרי לעשירי בשבט, כפי שכ"ק אד"ש מה"מ אומר בשיחות, שהתאריך והיום בחודש קשור עם התאריך ומספר היום בכל אחד ואחד מהחודשים (עי' במסגרת לקמן).

עצמות ומהות מלוּבש בגוף!

ג. פעם בשיחה בעת ההתוועדות דיבר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על כך שכל יום ומספר התאריך בחודש, קשור עם אותו מספר יום בכל שאר חדשי השנה, היינו שכל יום בחודש (לא רק ימים שידועים כימים מיוחדים, אלא גם בכל שאר הימים) קשורים עם אותו מספר יום בחודש בכל שאר החודשים, ועי"ז אמר הרבי: "לא ראיתי ענין זה כתוב בחסידות, אבל כך מונח אצלי, ומי שרוצה יקבל, ומי שלא – יהי לו אשר לו".

[והתבטאות דומה אמר הרבי שליט"א מלך המשיח בשנים הראשונות לנשיאותו על כך ש"רבי הוא עצמותו ומהותו ית' כפי שהלביש את עצמו בגוף", ועל כך אמר הרבי באותן האותיות: "לא ראיתי שיאמר כאן במפורש בדא"ח, אבל כך מונח אצלי, ומי שרוצה יקבל, ומי שלא – אינני רוצה להתווכח עמו, יהי לו אשר לו..."].

וא"כ, לפי זה היום הגדול והקדוש י' שבט – יום העשירי, קשור ממש ליום הגדול והקדוש יום הכיפורים, שהוא העשירי בתשרי [כמ"ש בחסידות: תשרי – אותיות רשית – ראש ומשפיע על כל השנה כולה].

ועי"פ כל זה – העשירי בשבט יש בו המעלות הגדולות כמו בעשור שבניסן ועשור שבתשרי.

יום ההכתרה והנשיאות!

ד. בקשר ליום ההילולא של הרבי הרש"ב נ"ע, ביום ב' ניסן, אמר כ"ק אד"ש מה"מ בשיחה בהתוועדות שבת ר"ח ניסן: שביום ב' ניסן ישנם ב' ענינים, יום ההילולא של הרבי הרש"ב נ"ע, ויום הנשיאות וההכתרה של כ"ק אדמו"ר הקודם. ולנו, לבני דורנו, קרוב יותר ונוגע יותר שהוא יום הנשיאות וההכתרה של הרבי הקודם, כי זה קרוב אלינו ושייך יותר לנו.

ועד"ו ביו"ד שבט ישנם שני ענינים – שהוא יום ההילולא של הרבי הקודם, ויום ההכתרה לנשיאות של הרבי שליט"א מלך המשיח, ולנו ובני דורנו קרוב יותר ונוגע יותר מה שהוא יום ההכתרה והנשיאות של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א.

ואולי י"ל, שאנו בעיקר לוקחים עלי' לתורה בשבת שלפני יו"ד שבט, כי זהו יום ההכתרה והנשיאות של כ"ק אד"ש מה"מ (שהרי לא היינו בזמן ההסתלקות של הרבי הקודם, וכמו שלא לוקחים עלי' לפני ב' ניסן, למרות שהרבי הקודם הורה לעלות לתורה בשבת לפני ב' ניסן, ולנו היינו הך ומחייב כל הוראה של כל רבותינו נשיאינו (ויתכן שלוקחים העלי', מפני שאצל הרבי מה"מ שיל"ו זהו היארצייט של הרבי שלו), אבל בעיקר לוקחים העלי' מפני שהוא יום ההכתרה והנשיאות ב' שבט, של נשיא דורנו ומעין ראש השנה ויום הולדת לחזק ההתקשרות), שהנשיאות מתחדשת ומתעלית לדרגא גבוהה ונעלית יותר כמו ביום הולדת, ועי"י העלי' לתורה מקבלים כחות חדשים ונעלים יותר.

יום העשור!

ה. כפי שכתבנו לעיל שיש שני ענינים ב' שבט – ההילולא של הרבי הקודם וההכתרה של כ"ק אד"ש מה"מ, עד"ו ביום העשור יש שני ענינים: היותו היום העשירי, ו"עשור" מבואר בחסידות שזוהי דרגא גבוהה הכוללת את כל עשר הדרגות והספירות ועולה על גביהן, שזו ספירת הכתר המקיפה את עשר הספירות.

וכנ"ל ביו"ד שבט הדרגא הראשונה – ההילולא של הרבי הקודם, וכוללת הדרגא השני – י"א שבט, המקיף, שהוא יום ההכתרה של הרבי שליט"א מלך המשיח, שהתחילה עם ההסתלקות של הרבי הקודם ב' שבט, והתחזקה ביום שאחרי – י"א שבט, שקשור עם ספירת הכתר, שזהו ענין ה"עשור", שכולל גם עשר וגם כפי שכל העשר יחד – "עשור".

א"כ יו"ד שבט כולל את שני הענינים – גם ההסתלקות וגם ההכתרה, וכן ענין ה"עשור", אבל בפועל ההכתרה היתה בגילוי ב"א שבט בשנת תשי"א, ובחודש שבט הוא חודש הי"א; ואפשר לומר שענין זה מתבטא במעבר מהלכות שביתת עשור להלכות יום טוב, שגם לומדים בימים הסמוכים ל' וי"א שבט. שבהלכות שביתת עשור מודגש יותר הצד ה"רציני" של היום, שהוא יום הצום והתענית הכללי בחודש תשרי אותיות רשית, שזה קשור יותר לענין ההסתלקות שבי' שבט, והלכות שביתת יום טוב שהוא ענין השמחה כמו שנאמר "ושמחת בחגך וגו' והיית אך שמח", שהלכות אלו מתקשרות עם ענין השמחה והנשיאות וההכתרה שביו"ד שבט ובפרט ב"א שבט (ועי"ד הצחות י"ל: י' שבט – ר"ת ואותיות שביתת יום טוב).

שזוהי הנקודה ותוכן והנהגת כ"ק אד"ש מה"מ לחזק ולהגביר השמחה יותר ויותר, בתנועה הידועה שמניף כל הזמן בידיו אל האנשים והקהל שיהיו בשמחה פורצת גדר, וכמו שנאמר על מלך המשיח⁸ "והניף ידו".

שלימות והתחדשות המלכות!

ו. ואולי אפשר לומר עי"ד הצחות (שביתת יום) טוב רומז בראשי תיבות טו בשבט, שהוא השלימות ו"קיימא סיהרא באשלמותא" של חודש שבט – חודש הנשיאות וההכתרה של נשיא דורנו, ושבט מלשון מלכות ושלטון, והשלימות היא בט"ו בחודש שאז עניני הנשיאות מגיעים לשלימותם, שזהו ענין ראש השנה לאילנות שמניבים פירות טובים ומתוקים, וכל אחד מאיתנו ג"כ משתדל לתת את פירותיו ומעשיו הטובים לחדשם ולחזקם, שזהו גם הרמז ביום טוב: יום הוא ל' גילוי, גילוי הפירות הטובים שלנו, כמו שאומרת הגמרא: "מאי פירי – מצוות ומעשים טובים"; שהמעשים טובים ומאירים, וזהו הקשר ליום טוב, שגם טוב הוא אור וגם יום קשור באור, כמו שנאמר "ויקרא אלקים לאור יום".

ואולי זהו הקשר של הלכות שביתת יום טוב לט"ו בשבט, שבו מחדש מתכוננים האילנות להניב הפירות החדשים, שהם כ"אור חדש" ומסמלים שגם במעשינו ועבודתנו יהיו מעשים ופעולות ומצוות חדשים שמאירים את העולם ב"אור כי טוב" ובחמשה עשר שבט לומדים את הלכות יום טוב ומסיימים למחרת.

⁶ ב"ב, ג.

⁷ בחוקותי כז, לב [וי"ל זך, לב – זכות הלב, שנפעל עי"י ההתקשרות לרבי הקודם ולאד"ש מה"מ שבכך מתוסף ביום זה].

⁸ בהפטרת אחש"פ.

הביטול לצדיק!

ג. והמצב האידיאלי הוא "מצה", שבה האות צדי"ק היא במרכז – היינו שכל עניינו של האדם מרוכזים ומתרכזים סביב הצדיק, התקשרותו אל הצדיק פועלת שיעשה הדרכותיו וימלא הוראותיו.

והאותיות שלפני ואחרי הצדי"ק הן מ' ה', שמבטאות את המילה "מה", שמורה על הביטול אל הצדיק, כמו שנאמר "ונחנו מה", שהכוונה בזה היא לביטול.

ובענינו – שהצדיק אצלו באמצע ובמרכז כל עניינו וכל חייו, ולא עושה דבר מבלעדי הוראותיו, שבטל לגמרי לצדיק ולה', וזה קשור למצה, שמסמלת הביטול והפשטות, היפך התנשאות החמץ. שזהו המצב האידיאלי.

אתהפכא חשוכא לנהורא!

ד. אמנם הייעוד לעתיד לבוא, שיהי "אתהפכא חשוכא לנהורא ומרירו למתקא", כמ"ש בזהר שהרע עצמו יתברר ויתהפך לטוב, ואז החמץ יתהפך לצמח (שהמילה חמץ מהסוף להתחלה היא צמח), ובמילה "צמח" הצדי"ק היא בהתחלה, היינו שאין לו בעולמו שום דבר אחר חוץ מהצדיק, והכל מתחיל ונגמר וע"פ הוראות הצדיק וההתקשרות אליו, בכל ימי חייו.

צמיחת הגאולה!

ה. וצמח מורה גם על גילוי וצמיחת הגאולה ועל המשיח, שנקרא צמח, כמ"ש "הנני שולח לכם את עבדי צמח", היינו שיתבטלו כל העניינים הבלתי רצויים "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ" ויהפכו לטוב בגאולה השלימה מי"ד ממ"ש נאו! וכל זה ע"י ההתקשרות לצדיק ונתינתו בראש מעייניו.

וההלכות הן הלכות פסח: כמו ביציאת מצרים שהתבטלו והתקשרו למשה רבינו, כמ"ש "ויאמינו בה' ובמשה עבדו", וכן אמר משה "אנכי עומד בין ה' וביניכם", וע"י כך נגאלו, כן גם עתה "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", ע"י הביטול לנשיא הדור הרבי שליט"א מלך המשיח, זוכים לראות המשיח ולצאת מהגלות.

והקשר לי' שבט הוא בולט וברור [שנמצאים בימי החודש שבסמיכות ומשלימים את ימי י' וי"א שבט] שבימים אלה שהיתה קבלת הנשיאות והכתרת כ"ק אד"ש מלך המשיח, ומידי שנה בימים אלה אנו מחזקים ומגבירים ומחדשים ההתקשרות לרבי מלך המשיח ולציות וקיום כל הדרכותיו והוראותיו, שכנ"ל זהו הרמז בחמץ ומצה. [ובפרט בחודש שבט – שמורה על מלכות המשיח – וקם שבט מישראל].

וע"י כך נזכה לראות "ותחזינה עינינו" בהתגלות הרבי שליט"א מלך המשיח (ש"מנחם – בגימטריא צמח – שמו"), ונראה במוחש שמוליכנו קוממיות לארצנו, בגאולה השלימה מי"ד ממ"ש נאו!

"תקות? חוט השני"

סיכום הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך על סיומ הלכות חמץ ומצה

- חמץ – התרחקות מהצדיק.
- מצה – ביטול והתקשרות לצדיק.
- יו"ד שבט – אמונה והתקשרות לצדיק.
- צמח – צמיחת הגאולה, מתחיל מ' שבט – מלשון מלכות מלך המשיח.

...

ויהי רצון שנוזכה להוציא ולהניב הפירות החדשים של שנה זו, שישביחו ויאירו את העולם באור המשיח והגאולה מי"ד ממ"ש נאו! ע"י האורה והשמחה שעושים היהדים בקבלת פני משיח צדקנו, מי"ד ממ"ש נאו!

"תקות? חוט השני"

סיכום הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך על סיומ הלכות שביתת עשור ושביתת יום טוב

- פרשת יתרו – מתן תורה. ויום הכיפורים תיקון והשלמה למתן תורה. ב. יום הכיפורים – יום הקדוש, ו' שבט – יום הגדול והקדוש.
- כל אשר יעבור תחת השבט – העשירי יהי קודש.
- יום העשור – ב' ענינים – העשירי וכולל כל העשר – ספירת הכתר.
- ב' שבט ב' ענינים – יום הסתלקות והילולא של הרבי הקודם, ויום ההכתרה של כ"ק אד"ש מה"מ.
- שביתת עשור – יארציית הילולא, שביתת יום טוב – הכתרה.
- טו"ב – טו בשבט.

...

בעז"ה יום א' פרשת משפטים י"ט שבט
ה'תשע"ה – ה' תהי שנת המשיח עליון

סיומ הלכות חמץ ומצה ונוסח ההגדה והתחלת הלכות שופר סוכה וזולב

ההתקרבות לצדיק – חי

א. את הלכות חמץ ומצה התחילו ביום ה' ט"ז שבט, למחרת ט"ו שבט קיימא סיהרא באשלמותא" והשלימות דחודש שבט, שהוא חודש הכתרה והנשיאות – קבלת המלכות של הרבי שליט"א מלך המשיח וההתקשרות אליו; "שבט" מלשון "שבט מלכות", כמ"ש "לא יסור שבט מיהודה", ובפרט מלכות המשיח עליו נאמר "וקם שבט מישראל". ויש לומר הקשר להלכות חמץ ומצה:

ידוע הסיפור אודות הרבי הרש"ב נ"ע, שכשהי בגיל חמש נכנס אל זקנו ה"צמח צדק" ונתן לו מטבע ואמר לו הרמז ב"מחצית השקל", שבמילה "מחצית" הצדי"ק הוא באמצע, והאותיות הקרובות לצדי"ק הם ח"י, והאותיות הרחוקות מהצדי"ק הן מ"ת. היינו שאם קרובים ומתקרבים לצדיק – חי, יש חיים. וההתרחקות מהצדיק היא ההיפך – מת (וכנאמר⁹ "ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום", והרי הצדיק הוא הייצוג של ה' בעולם, כמאמר חז"ל על הפסוק "וה' בהיכל קדשו" – שמוסב על הצדיק בהיכלו בקיסרין).

ב. ע"פ הסיפור הנ"ל נוכל גם לבאר את משמעות סדר האותיות במילים "חמץ ומצה" (שהרי הרמב"ם קורא להלכות אלו דווקא בשם "חמץ ומצה", ולא כבשו"ע שנקרא הלכות פסח):

במילה חמץ האות צדי"ק היא לבסוף, ז.א. שמדובר באחד שמשאיר את הצדיק בסוף דרכו, היינו שלכתחילה הולך אחר יצרו למלא תאוותיו, ורק לבסוף, בסוף ימיו עושה תשובה ובא לצדיק לבקש תיקון ותשובה. וזה מרמז במילה חמץ: שקודם כל חס (ח' מ') ליבו וממלא תאוותיו, ולבסוף בא אל הצדיק – ואז ה"ח חמץ, שהחמץ ההזדמנות לעבוד את ה' ולהתקשר אל הצדיק כשהוא צעיר ויכול לעשות המצוות והקדושה בכל המרץ והחיות, כמובן שלא הפסיד ההזדמנות שתמיד "שערי תשובה לא ננעלו" ויניטא קיין פארפאלן", אבל החמץ ההזדמנות לעשות הדברים בצעירותו בכל החיות והמרץ.

⁹ יהושע ב, ח. עיין ברש"י שפירוש "תקות" – "מלשון קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך והשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

וזרח השמש!

פעם הרבי ענה (במילוי שאלון בקשר לבעלות ב"אהל" ה"ציון" של הרבי הקודם) שהוא מנהל וראש ליובאוויטש מי **שבת ה'ש"ת**.

[ויש גם חביבות ל"א **שבת**, ע"ד כמו שהבעש"ט חיבב את היום השני של שבועות, שאמר שזהו היום הראשון שכל המעלי"ע הוא כבר אחרי מתן-תורה, עדי"ז י"א **שבת** הוא היום הראשון שכולו בנשיאות כ"ק אד"ש מלך המשיח!]

ובכל אופן רואים מכך עד כמה חמור לפגוע ביהודי, אפילו אם יש כוונות ומטרה טובה, וצריך לעשות הכל בדרכי נועם ובדרכי שלום!

שמעתי מר' **עוזי שיחי פלטיין**, על הפתגם "דברי חכמים בנחת נשמעים" "דברי חכמים בנחת" – ראשי תיבות **חב"ד**.

דרכי נועם ושלום!

בחוה"מ פסח הי' נכנס ל"יחידות" לרבי בכל שנה הרב הראשון של פילדלפי **הרב יאלעס** (שהרבי קירבו מאד (והי' מקורב אצל הרבי הקודם) וישב בהתוועדות בשולחן לא רחוק מהרבי, ובפסח הי' אומר שצריך להיות אצל הרבי, כי חז"ל אומרים "חייב אדם להקביל פני רבו ברגל").

באותה שנה בא איתו נכדו הרב **געדציילער** (שלמד אז בישיבת לייקווד, ולימים נהי' חתנו של הרבי "שומר אמונים" מירושלים, חתנו של הרבי מחסידי ר' אהר"לה, ואח"כ בעצמו נהי' אדמו"ר מברגסז, ואני התיידדתי עמו) וסיפר לי:

הבחור הנ"ל שלמד בישיבת לייקווד, הראה לרבי חוברת חידושי תורה בנגלה שכתב, ואמר לרבי שאת החוברת הזו ראה ועבר ע"ז הרבי מסאטמאר ר' יואל.

כשהנכד גמר לדבר, אמר לו הרבי: כשאמרת סאטמאר הרגשתי שאמרת זאת בלחש ובהבלעה, מה אתה חושב, שכאן אי אפשר להזכיר אותו? תדע לך שהוא ידיד שלי ואני ידיד שלו, ואת כל היענינים עשו הי'דתן ואבירם".

הבעה"ב בליובאוויטש

כששורין בעיתון כתב טענות נגד ליובאוויטש והטנקיסטים, אמר הרבי (בהתוועדות יו"ד שבת ה'תשל"ה) "אין **דער ליובאוויטשער הויף ניטא קיין טעראר בריגאדא**"! ... [= בחצר ליובאוויטש אין גדודי טרור!...] ז.א. שמי שנוהג בקיצוניות ובטרור, הוא **אינו בליובאוויטש**!

וגם אמר אז: "אין **בין דער בעה"ב אין ליובאוויטש**"! ... [= אני הבעל הבית בליובאוויטש!...]

וגם אמר אז כ"ק אד"ש מה"מ: "אין **גיי מיט יעדער טנקיסט**"! ... [= אני הולך עם כל טנקיסט!...]

רואים שדווקא ע"י הירידה מטה וההתקפה – קיבלנו גילויים ומילים נעלות על ליובאוויטש ומנהיגה...

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכניס וביהמ"ד ליובאוויטש – 770 – בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לא לפגוע באף אדם!

(בקשר למ"ש בגליון הקודם על הלכות עירובין – הערבות והאחרות של יהודים)

א' מאנ"ש מקראון הייטס סיפר לי, הרה"ת **אהרן ליב שיחי סטו**, הוא רופא ועובד במרפאה בשכונת וויליאמסבורג, ומכרו שם מחסידי סאטמאר סיפר לו סיפור מדהים ומרגש:

א' המכרים שלו מחסידי סאטמאר הי' זקוק בענין רציני לעצה והדרכה, הוא הבין שהמקום הכי מתאים לשאל הוא אצל כ"ק אד"ש מה"מ, אבל פחד לשאול בכתב, כדי שלא להשאיר עקבות, שפחד שלא יודע בסביבתו שפנה אל הרבי מליובאוויטש. וא' הציע לו, שכשהרבי יוצא מהתפילה והולך לחדרו הק', הוא יגש ויעצור את הרבי ויבקש ברכה והדרכה (זה הי' עוד בשנים שהתפללו בזאל למעלה).

היהודי הזה הגיע ל-770, ואחר תפילת המנחה ניגש לרבי וביקש עצה והדרכה, והרבי ענה לו ובירכו. והנ"ל יצא מדלת הפתח הראשי של 770, ובחזית הבנין ע"י המדרגות בחור א' צעק עליו שזו חוצפה לעכב כך את הרבי, ואיך העיז לעשות זאת? ופגע בו בדברים קשים, ובזמן שהבחור דיבר הרגיש היהודי שהוילון בחדרו של הרבי מתנועע.

אחרי כמה וכמה חדשים היהודי הזה מויליאמסבורג קיבל לפתע טלפון, ואומרים לו שמדברים ממזכירות הרבי מליובאוויטש, וכבר הרבה חדשים מחפשים אותו, כי לא השאיר שום כתובת וסימן, ולכן הי' קשה לאתרו.

מהמזכירות אמרו, שמאז האירוע ההוא שהבחור צעק עליו ופגע בו (והרבי שמע זאת דרך החלון בחדרו), הרבי לא מרשה לבחור ההוא להכנס ל-770, עד שיבקש ויקבל מחילה מאותו יהודי, ועד אז הרבי אוסר עליו להכנס ל-770.

ולאחר הרבה חדשים שחיפשו אותו עכשיו מצאו אותו, ואם מוכן למחול לתמים ההוא, הם יביאו אותו לטלפון, שיאמר לו המחילה, והמזכיר יודיע לרבי ע"כ, ואז יקבל שוב רשות להכנס ל-770.

כמובן שהיהודי ההוא הסכים ומחל לבחור.